

skal efter Kommissionens Betænkning formentlig være den, at den af Regeringen oprindelig paatænkte Ordning vilde vise sig praktisk uigennemførlig, idet det næppe vilde være muligt at forebygge, at de fri Beværtninger misbruges til Omgaaen af Forbudet mod Udstænkning af Spirituosa, hvorved Bestræbelserne for Indskrænkning af Udstækningsstedernes Antal vilde blive krydsede, og man inden lang Tid vilde være stillet lige over for lignende uheldige Forhold som dem, man i den senere Tid har kæmpet imod. En Garanti herimod mener Kommissionen kun at finde i Bevillingshystemet.

Det forekommer dog Udvalget, at denne Betragtning ikke kan være afgørende. For det første synes det os lidet troligt, at der gennem den utvetydige og let bestemmelige Overtrædelse af Loven, som vilde ligge i Spiritus-Udstænkning af dertil uberettigede, skulde kunne udvikle sig lignende Forhold, som Gæstgivernes Stilling har foraarsaget. Hverken i den objektive Situation eller i den almindelige Opfattelse tro vi, at Forholdene vilde blive lige. Men dernæst forekommer det os slet ikke berettiget at forudsætte, at de omhandlede Bestemmelser ikke skulde kunne overholdes med al Effektivitet. Ogsaa i denne Henseende er det af Betydning, at Forholdet er saa enkelt og usammensat, at det uden uforholdsmæssigt Besvær vil kunne kontrolleres af Politiet i tilbørligt Maal og kunne rammes af Domstolene. Og meget virksomhedsfuld vil antagelig den Bestemmelse i Lovforslagets § 9 vise sig, hvorefter Beværtningsadkomsten fuldstændig fortabes, naar en Beværter for anden Gang findes skyldig i uberettiget Spiritusudstænkning, hvad der efter Loven af 1857 kun medfører Fortabelse af Udstækningsretten.

Selv om det imidlertid skulde vise sig, at Omgaaen af de paagældende Bestemmelser ikke fuldstændig kunde undgaaes, vilde det vel ikke være uden Sideeffekte paa andre Omraader af Næringslovgivningen, og Forholdet maa sikkert i alt Fald kunne holdes inden for saadanne Grænser, at det maa foretrakkes for den fuldstændige Overgivelse af hele dette Næringsomraade til Bevillingshystemet.

Accepterer man nu Bevillingshystemet med Hensyn til Retten til Udstænkning af Spirituosa, fremtræder det Spørgsmaal, hvilken Autoritet der skal udstede disse Bevillinger. Saa vel Regeringens Lovforslag som Kommissionens Udkast henlægger denne Besøvelse til Indenrigsministeriet, dog efter indhentet Erklæring for Kjøbenhavns Bedkommende fra Magistraten. Da Ministeriet, saa vidt støres, ikke let kan have andet Grundlag for Bestemmelsen af de ansøgendes Kvalifikationer end de gennem Magistraten tilvejebragte Oplysninger og afgivne Erklæringer, vil Ministeriets Afgørelse formentlig blive af en ganske formel Karakter, og Udvalget er derfor af den Anskuelse, at Afgørelsen lige saa godt kan lægges hos en kommunal Myndighed. Men hvad enten denne bliver den afgørende eller den endelige Afgørelse -- som det ogsaa er Tilfældet i de i Raadstueplakat af 10de Februar 1890 § 1 Nr. 3 omhandlede Tilfælde -- henlægges til Indenrigsministeriet, forekommer det os heldigt, at den paagældende kommunale Autoritet dannes paa lignende Maade, som det er Tilfældet i den nævnte Plakat, altsaa ved 1 Medlem af Magistraten og 2 af Borgerrepræsentationen. Netop fordi her er Tale om Bevillinger, som nødvendigvis vilde blive Privilegier for bestemte Personer, vil det sikkert være uklogt at lade Borgerrepræsentationen blive uden Indflydelse paa disse Afgørelser. I Lovforslagets § 11 er det ogsaa fastsat, at det i Kjøbenhavn er Kommunalbestyrelsen, ikke Magistraten, til hvem Ansøgninger om Beværtningsadkomst under visse Forhold blive at indgive, og som med sin Erklæring indsender dem til Indenrigsministeriet. Der er i Udvalget forskellige Meninger om, i hvilket Omfang stærke Drikke bør være undtagne fra Udstænkning hos alle Beværtere, navnlig, om skattepligtigt Al ubetinget bør være undtaget. Da dette Spørgsmaal selvfølgelig maa afgøres for hele Landet paa samme Maade, tror Udvalget ikke, at der for Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse er tilstrækkelig Anledning til særlig at udtale sig herom. Vi betegne derfor de paagældende Drikke som „undtagne stærke Drikke“, hvilket Begrebs Omfang altsaa vil bero paa Lovens Bestemmelser.

Endnu en af Lovforslagets Bestemmelser, hvis væsentligste Betydning formentlig angaar Forholdene i Kjøbenhavn, mener Udvalget, at der kan være Grund til at udtale sig om, fordi den spiller en vis Rolle for de næringsdrivende paa Beværtningssomraadet, nemlig Bestemmelsen i § 6, 1ste Stykke, der erklærer de saakaldte Pensionater og Beværtning ved sluttet Bord for fri Næring. Det er en almindelig Tro -- hvor begrundet, tør vi ikke afgøre -- at denne Ordning, der allerede findes i den nu gældende Lovgivnings Regler, giver Anledning til megen Omgaaen af Lovens Hensigter til Skade for de med Adkomst forsynede næringsdrivende. Men Udvalget maa anerkende, at om nogen væsentlig Forandring i Bestemmelsen kan der næppe blive Spørgsmaal, ligesom det vistnok vil være vanskeligt ved en nærmere Præcision af Betingelserne at give de næringsdrivende en